

kosmato laž, ki bo že kar podobna resnici, tistemu odpustim ves dolg in še eno porcijo mu dam po vrhu.« Študentje so bili s tem zadovoljni in so krčmarju obljubili, da se bodo za gotovo vrnili k njemu čez leto dni. Pa so jo mahnili proti Ogrski.

Ko so se čez leto vračali domov, so se zedinili v misli, da se oglase pri krčmarju, a ne vsi hkrati, marveč drug za drugim.

Prvi od njih vstopi, pozdravi in poprosi za prigrizek. Krčmar je prikimal in ga vprašal: »Od kod prihajate!« Ni ga namreč več spoznal.

»Iz Ogrske.«

»Kaj je tam novega?«

»Nič posebnega,« odvrne študent, »le to, da v Pešti sedi na stolpu velike katedrale ptič, katerega senca pada tri milje daleč.«

»Oho,« pravi krčmar, »to pa že ni res.«

Ko sta govorila še to in ono, pride drugi študent in naroči prigrizek. Krčmar tudi njega povpraša, kaj je novega na Ogrskem.

Študent pravi: »Nič novega ne vem, le to, da leži pred katedralo na dvorišču tako jajce, ki ga tri sto kmetov ne more premakniti niti za las.«

Pa pravi krčmar: »Potem pa že utegne biti res, da ptič tako daleč meče svojo senco.«

Tedaj vstopi tretji. Tudi tega pobara krčmar po novicah. Navihanec pove: »To je povsem novo, da je reka Donava zgorela od Bratislave do Dunaja.«

Krčmar se od srca zasmee in pravi: »To je pa že predebela laž.«

Ta trenutek vstopi četrti, ki pove krčmarju novost, da so se v goreči Donavi vse ribe spekle. — In krčmar je verjel, da je Donava zgorela ...

Pol ure kasneje pride peti, ki je pripovedoval, da mu od vseh prejšnjih novic ni niti ena znana, a zvedel je, da je umrl — Bog.

»Kako naj Bog umre?« je začudeno vprašal krčmar, a že vstopi zadnji, ki pripoveduje, da je v Lincu videl, da je bila pristavljena lestva prav na nebo, po nji so pa hodili gor in dol majhni revni otroci in vsak je imel klobaso in žemljo v rokah.

Krčmar nato: »Potem pa že utegne biti res, da je umrl Bog, zato pa je mati Marija delila revnim otročičkom miloščino.«

Med temi pogovori je bil prigrizek pripravljen. Vseh šest je sedlo k mizi in bili so prav židane volje. Pa pravi prvi študent krčmarju: »No, zopet nas imate tukaj. Kdo od nas je povedal najdebelejšo laž?«

Krčmar pa si ni še s tem belil glave, komu naj podari en prigrizek, saj so bile laži tako umetno prepletene med seboj. Dal je vsem navihancem še en prigrizek, vam pa, dragi prijateljčki moji, je prepustil to stvar v presojo ...

Emanuel Kolman:

Slepa deklica.

*Ptiček, ptiček — oj zapoj
tisto pesem lepo,
da pregnal mi žalost boš —:
srečal deklico sem slepo
tam na vrtni sredi rož.*

*Ptiček, ptiček — nič čul nisi,
žalostna kako je pela
o pomladi, soncu jasnem
in o sreči, maju krasnem.
In potem je zaihtela ...*

*O, le molči, mili ptiček!
Vrni se med drage svoje —
deklica se več ne vrne,
nikdar več na vrtni ne bo je ...*